

je bil! . . . Glej, ta rod je trpel, trpel je in poginil . . . cel rod je bil! Tisoči se grudijo, padajo v grob — kdo joka za njimi? Milijoni trpe — trpe do groba; kdo jih tolaži? . . . Morje se preлива brez konca in brez mej — solza pa se je spuntala! V kateri deželi sem živel, v katerem kraju, da vas nisem videl, bratje, ki ste bolj ranjeni od mene in ki nosite brez krika in brez ihtenja?”

Natakar je gledal nanj in je zmajeval z glavo; Krepelka pa ga je poklical.

„Čujte . . . ali je prepovedano ubijati?”

Natakar je vzdignil obrvi.

„Seveda je!”

„Dobro ste povedali! . . . Zdaj pa mi še prijazno povejte: koliko ljudi pa je v tem mestu, ki nimajo nocoj ne večerje, ne krova?”

„Desettisoč jih je . . . mislim!”

„Desettisoč! . . . In če bi vsak izmed teh . . . pa kaj bi govorila! . . . Še tole: ali ima po vaši sodbi vsak izmed teh desetih-tisoč po krono v žepu?”

„Težko, da bi jo imel!”

„Prisrčna hvala, prijatelj! Jaz namreč imam krono v žepu in še slavno gostbo napravim nocoj!”

Natakar je začuden gledal za njim, Krepelka pa se je napotil z dolgimi koraki proti sivemu predmestju; vesel in čist je bil v svojem srcu, kakor da je hitel paradižu naproti.

Tako je šel in Bog nakloni, da je šla zvezda ž njim . . .

Pesem.

Ne more ogreti ti duše mila beseda,
ne prošnja srcá, ne svetla solza v očeh . . .
Ne lica v ljubezni žareča, ne v strašti bleđa,
ne pesem mila, ne usten bolestni nasmeh . . .

A to je igra . . . Ne vem, čigava izguba?
Pa kaj ti je mar, da srcé mi krvavi? —
Otožne ustne prosijo smrti poljuba,
milejše zvezde na grob — moje oči . . .

Nataša.

